

Nanebevstoupení – „Já jsem s vámi“

Hošťálková 26. 5. 2022

Písně: 256, 564, 772, 709

Čtení z Písma: Skutky apoštolů 1, 1 - 14

Text kázání: ev. Matouše 28, 20b

Milí bratři a sestry,

shromáždili jsme se dnešní večer, abychom si společně připomněli chvíle, kdy Pán Ježíš Kristus ukončil svou pouť na této zemi. Nebyla vůbec lehká a nenašel by se žádný jiný člověk, jemu podobný, který by tak důstojně, pokojně, odevzdaně snášel všechny útrapy života. Ano, mnohým bylo souzeno projít různě těžkými chvílemi života a mnohý člověk si ve svém stáří na konci svého života také řekne: *„Ten život za mnoho nestál, bylo to jedno veliké utrpení, protože jsem se musel potýkat s nepochopením, strádáním, bolestí, smutkem.“* Nakonec je však pro náš život podstatné to, jak jsme se v té které zkoušce zachovali. A tu vidíme velkou rozdílnost mezi svým a Kristovým životem.

V nepochopení se různě staráme o to, abychom pochopeni byli, ve strádání děláme vše pro to, abychom se o sebe postarali, nebo aby o nás bylo postaráno, v nemoci vyjadřujeme svoji nelibost a nespokojenost nad zlým údělem, který potkal právě nás, ve smutku chceme být litováni. Ježíšův způsob chování byl zcela jiný. Nikdy nezaměřoval svou pozornost směrem k sobě, ale vždy směrem od sebe - k shromážděnému davu, k mrzákovi, chudému, plačícímu, ukřivděnému zkrachovanému. Jeho poslání a láska k člověku mu nedovolovala myslet na sebe, protože - ne pro sebe přišel na svět, ale právě pro tyto tělesně duševně, nebo duchovně postižené, aby mohli být uzdraveni. To bylo jeho životním posláním, které v tuto chvíli končí a opět se vrací tam, odkud byl poslán. Nic ho již na zemi nedrží, úkolu bylo učiněno zadost.

Čteme v evangeliu Matoušově, že si Pán Ježíš svolal své učedníky na jednu horu do Galileje a tam prožívají chvíle společného loučení. Těm, kteří se mají na dlouhou dobu rozejít, vždy táhne hlavou mnoho vzpomínek. Mám za to, že i Pán Ježíš se v této chvíli v myšlenkách obrací zpět do minulosti. Prožil na tomto světě kus života. Možná vzpomíná na své první posluchače, kdy jako dvanáctiletý v chrámě hovořil s učenými a znalci Písma - oni se divili jeho moudrosti. Nebo na to, kdy poprvé vystoupil na veřejnost v Káni Galilejské. Snad si vzpomněl také na to jak svolával jednoho po druhém své učedníky, na chvíle, které strávil v jejich kruhu, nebo na zástup svých vděčných posluchačů. - Na chvíle těžké, chvíle zrady, bolesti a utrpení člověk nevzpomíná rád, ale toto vše už má Ježíš za sebou, před sebou otevřené nebe a kolem sebe několik učedníků, kteří na svého Mistra hledí velmi nejspíše.

Jistěže i oni vzpomínají na vše, co s ním prožili. On byl mezi nimi a oni se s ním cítili bezpečni, ve všem se na něj spoléhali. Nyní však od nich jejich Mistr odchází a oni hledí do budoucnosti s obavami. Ježíš jim vidí do duše, ví co se odehrává v jejich nitru, upřímně s nimi soucítí. Rádi by s ním, co by za to dali, kdyby je jejich Mistr vzal sebou, do svých rozměrů a prostorů. Ale Ježíš jim místo toho dává jeden ze svých

největších příslibů. Příslib své stálé přítomnosti uprostřed nich: „**Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen**“. Jistě, určitě, tak se staň.

Jaký paradox, řekne si nevěřící člověk, jak může někdo někoho ujišťovat svou přítomností, když natrvalo odchází? Když tu po něm zbude prázdné místo a pouhé vzpomínky? Ani učedníci těmto Ježíšovým slovům mnoho nerozuměli, hleděli upřeně k nebi za ním, když se jim vzdaloval. Z tohoto zahledění k nebi, kdy si se smutkem uvědomovali tu tvrdou skutečnost, že Ježíš je pryč je museli vyrušit až dva muži v bílém rouchu, kteří jim řekli: „**Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.**“

Jak tato slova mužů v bílém souvisí s Ježíšovým příslibem jeho stálé přítomnosti? Vždyť, tito muži vlastně říkají jinými slovy: Ten Ježíš, který tu s vámi doposud byl tu již není, odešel, ale opět přijde. Cítíme tu napětí mezi těmito dvěma verši. Muži v bílém však myslí na Kristův druhý příchod, kdy ho opět uvidí všichni, svým fyzickým zrakem, v plné slávě, „**i ti, kteří ho probodli**“, říká evangelista Jan v knize Zjevení. Naproti tomu Pán Ježíš hovoří o své stálé přítomnosti v srdcích těch, kteří si Krista zamilovali, spojili s ním svůj život, nechali na sebe uložit kříž a pustili se cestou jeho následovníků.

Později si učedníci mohli uvědomit pravdivost těchto Kristových slov, myslel je opravdu vážně, nebylo to jen to, když my řekneme: „*Budu duchem s tebou*“ anebo „**Budu ti držet palce**“. Po deseti dnech společných upřímných modliteb byl na učedníky seslán Duch svatý. V tu chvíli učedníci pocítili a uvědomili si: „*Ano, Kristus je mezi námi, je s námi*“. „**Oni pak vyšli, všude kázali a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.**“ Nejistotu a strach vystřídala jistota a odvaha.

Také my se - jako křesťané - cítíme často velmi opuštěni. Cítíme se jako učedníci před letnicemi tenkrát, kteří viděli, že Pán odešel. Je nám jasné, že opět přijde, ale nyní se nám ještě nedostává ujištění o tom, že Ježíš Kristus, Bůh, ve svém Duchu svatém je skutečně uprostřed nás. Z toho pramení mnohý náš strach, neklid, nejistota, mnoho starostí, ale Ježíš nás ujišťuje a my se ujistit nechme: „**Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa**“. Mnohé starosti, neklid nejistota jsou zbytečné, ba až hříšné. Doléhají na nás jako břemeno, se kterým se vlečeme životem. Důvěřujme mu však, že On je a bude s námi. Vnitřní pokoj vyrůstá z víry v živého Boha a Ježíše Krista. Rodí se z přesvědčení, že Pánu Bohu na mě záleží. Jen když se spolehnu na to, že jsem s celým svým životem i se všemi jeho okolnostmi v jeho ruce, stávám se svobodným od všeho zbytečného, co na člověka doléhá.

Důvěra v to, že Bůh je se mnou, není jistě bláhovou jistotou, že mne jako věřícího člověka nepotká nic těžkého a nepříjemného. Ale v této víře v živého Boha jsem naopak ujišťován o tom, že potká-li mne nějaký těžký životní úděl, právě i tehdy mne bude Boží ruka za všech okolností držet a podepírat. Víra v živého Boha je ujištěním, že Bůh, který se nám v Ježíši Kristu zjevil jako Otec plný lásky, bude vždy a za všech okolností s námi. Nezůstanu nikdy opuštěn a sám.

Víra v živého Boha mění i náš vztah k budoucnosti. Otázka jestli se mnou Bůh bude v každé situaci, je bezpředmětná, přestává mne trápit. Víím, že je pouze jen jedna možnost: On mne miluje a proto mne nikdy nenechá a neopustí. U věřícího člověka se naopak vzhledem k budoucnosti objeví zdravé a očekávající napětí, které vyhlíží, jak mi bude Pán Bůh pomáhat a kudy mne povede. Od Něj můžeme vždy

očekávat nová překvapení. Nemusím si tedy myslet, že jsem na tomto světě osamocen, Bohem opuštěn a mít tedy obavy z budoucnosti, žít v nejistotě - smím onu budoucnost se zdravým vzrušením a zároveň s plným vnitřním pokojem vyhlížet a očekávat.

Co tedy dělat, bratři a sestry, abychom zůstávali klidní a ujištění o tom, že Bůh v Ježíši Kristu splnil své zaslíbení a je skutečně s námi, abychom nemuseli žít v pocitu opuštěnosti? Je potřebné Pánu Ježíši odevzdat své víny, svůj hřích, svěřit mu i své starosti, úzkosti i obavy o svůj vlastní život. V epistoletě k Židům čteme: **„Odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo s pohledem upřeným na Ježíše.“** A pak vyhledávejme místa, kde bychom se mohli modlit, hovořit s Pánem, sami nebo ve společnosti věřících, tak jak to dělali také učedníci a Pán se k jejich modlitbám přiznal, všechn smutek, zklamání, obavy a strach byly pryč. Pojďme k němu znovu, s novou touhou a i náš strach a obavy vystřídá radostná jistota Boží blízkosti.

Není tedy potřeba, abychom ráno vstávali s pocitem únavy a deprese, že toho máme mnoho. Není potřeba, abychom stále znovu procházeli všelijakými stresovými situacemi, kterými se v našich duších udržuje neustálý neklid. Vložme všechno znovu na Krista, vše, co nás tíží, ve víře, že Kristovou obětí, je všechn náš hřích smazán a odpuštěn. Svěřme mu také své starosti, úzkosti, obavy svého srdce z toho, co bude. Vždyť svět, ke kterému patříme je světem Božím, i když to tak často nemusí připadat. Bůh nejen miloval, ale až doposud miluje svět a až doposud platí jeho ujištění: **„Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“.**

Amen.